

Než jsme dojeli k policejní stanici na Chodském náměstí, trochu jsem se zklidnila. Vzali mě dovnitř, bratr na mě čekal venku. Myslela jsem si, že tam Štefana uvidím, anebo se dozvím, že je někde v nemocnici... Brala bych i to, kdyby byl zadržený nebo zraněný.

Je konec

Jaroslav K. zapnul diktafon, podíval se na mě a řekl: „Štefan je mrtvý, byl zastřelen.“

Před policejní služebnou jsem vystoupila z auta jako tělo bez duše a šla do policejní místnosti.

Jaroslav K. mi mezitím stále opakoval, že je důležité, aby byl u mého výslechu právě on! Oháněl se tím, že je naším rodinným přítelem a mně se tak bude určitě lépe vypovídat. Moc jsem nad tím nepřemýšlela, jen se mi honilo hlavou, že musím rychle sehnat našeho právníka, aby z toho Štefana dostal. Stále jsem si myslela, že je naživu a potřebuje mou pomoc.

Po chvíli vešel do místnosti major z kriminálky, který ten večer sloužil, a zeptal se mě, jestli se chci něčeho napít. Nalil mi vodu, jednu štamprli něčeho tvrdého a řekl, že ji budu potřebovat. Zeptal se mě, jestli jsem ochotná hned vypovídat. A také mi řekl: „Pan Jaroslav K. mi sdělil, že je váš rodinný přítel a že by asi bylo lepší, kdyby vás vyslychal on. Třeba to pro vás bude jednodušší.“ Pořád jsem nevěděla nic o tom, co se skutečně stalo, natož o Štefanově smrti. Byla jsem hodně rozrušená, spoustu věcí jsem vůbec nevnímala, a tak jsem se vším souhlasila...

Na Jaroslava K. jsem čekala dost dlouho. Přišel a řekl mi, že bude lepší, když si během výslechu budeme vykat, že se nehodí, abychom si tykali. Tykat jsme si totiž začali na jeho podnět ve čtvrtek před vraždou. Posadil se a na stůl přede mě položil diktafon. Vykřikla jsem radostí: „Jé, ty jsi mluvil se Štefanem, tohle je přece náš diktafon.“ Byl to ten diktafon, který si Štefan bral na schůzku. Hned mě napadlo, že je Štefan určitě v pořádku. Ale Jaroslav K. mě hned zpražil: „Prosím tě, jak tě to napadlo, takových diktafonů jsou mra-

ky, tohle je náš policejní.“ Byla jsem přesvědčená, že je to ten Štefanův: „Poznávám ho, je to přesně ten, s kterým odjížděl!“ Jenom mávl rukou. No, a nakonec se tenhle diktafon i s mojí první výpovědí tak nějak ztratil. Jak je to vůbec možné? Jak je možné, že se nějaké věci ztratily??? Na policii!!!

Jaroslav K. znovu zopakoval otázku, zda jsem schopná a ochotná vypovídat. Řekla jsem, že ano, hlavně když pomůžu Štefanovi. Jaroslav K. zapnul diktafon, podíval se na mě a řekl: „Štefan je mrtvý, byl zastřelen.“ Začala jsem hystericky křičet a brečet. Místo toho, aby na chvíli vypnul diktafon a snažil se mě uklidnit, když se prezentoval jako náš rodinný přítel, nepočkal ani chvíli, než se vzpamatuju a začal na mě okamžitě sypat otázky: „Kdo mu to mohl udělat? Co víte? Řekněte, šel po něm někdo?“ Prostě na mě chrlil všechny tyhle otázky, které se u výslechů dávají, a já byla úplně vyřízená. Naprosto bezohledně využil mých bezprostředních emocí po tom, co jsem se dozvěděla, že Štefan nežije a „pral to do mě“. Také si vymínil, že bude i nadále vždycky přítomný u všech mých dalších výslechů!

Udělal se mi strašně zle, bylo mi na omdlení. Dokola jsem opakovala: „To není možné, on žije, vždyť to je jeho diktafon“. Tvrdila jsem mu, že na diktafonu určitě bude nahraná ta jejich schůzka s Lebedou. Velmi razantně to popřel a znovu se ptal, kdo by mohl za vraždou Štefana stát. Víím, že jsem tenkrát strašně moc obviňovala Antonína V. a všechny kolem něj. Jaroslav K. se mě ale vyptával hlavně na paní Jarku K. Řekla jsem, že to je nesmysl. Snažil se mé myšlenky a pocity za každou cenu otočit úplně jiným směrem. Tím „svým“!

Po několika hodinách, které pro mě znamenaly věčnost, jsem se psychicky sesypala. Jen jsem plakala a chtěla okamžitě domů k dcerám a zbytku rodiny. Ani nevím, jak jsem došla do auta. Hned jsem chtěla jet pro Andrejku do Pavlovic a obě holky mít u sebe v bezpečí. Brácha nemohl odolat mému naléhání, a i když byla už pozdní noc, jeli jsme ještě do Pavlovic pro malou. Až na Kadrnožku za námi jelo z Plzně auto. Tam pak stálo jiné další auto. Byla to náhoda? Anebo snad policie?

Nejdříve jsme projížděli Damnovem. Zastavili jsme se u babi a tety. Nebyla jsem schopná jet dál za Štefanovými rodiči pro dceru. Nakonec tam dojel Štefanův strýc. V té chvíli měli všichni víc rozumu než já. Andrejku jsem nebudila a nechala ji v klidu spinkat. Domů jsme s bráchou dojeli nad ránem. Třásla se mnou zimnice a ani pláč jsem nemohla zastavit. Byla jsem ráda, že u mé postele seděla moje maminka. Ta se v dalších dnech starala o obě holky. Víím, že i pro ni to bylo moc těžké. Pro mě to bylo příšerné. Přála jsem si být v tom autě se Štefanem a zemřít s ním. Ale jakmile jsem uviděla obě dcery, věděla jsem, že jsem tu pro ně zbyla jen já sama a musím bojovat za ně i za svého muže.